

2) Na wypadek udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy wykładnia prawa państwa członkowskiego zgodnie z prawem Unii umożliwia i wymaga, aby sądy i organy administracyjne państwa członkowskiego uzupełniły mające zastosowanie w niniejszej sprawie krajowe przepisy karne o kryteria proporcjonalności ustalone w postanowieniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (C-645/18) i *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 i C-494/19) bez ustanowienia nowego przepisu krajowego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. 2014, L 159, s. 11).

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2019:1108.

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2019:1103.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 kwietnia 2020 r. w sprawie T-571/17,
UG / Komisja, wniesione w dniu 9 czerwca 2020 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-249/20 P)

(2020/C 348/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin, L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: UG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej (ósma izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r., wydanego w sprawie T-571/17, UG / Komisja;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach poniesionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: przeinaczenie okoliczności faktycznych (pkt 64–71 zaskarżonego wyroku)

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, przeinaczenie podlega kontroli Trybunału, jeżeli ocena istniejących dowodów wydaje się oczywiście błędna. Takie przeinaczenie musi w sposób oczywisty wynikać z dokumentów znajdujących się w aktach.

W pierwszej części zarzutu Komisja podnosi, że konkluzji Sądu, zgodnie z którą organ upoważniony do zawieranie umów (OUZU) wyznaczył UG zbyt krótki termin na zaradzenie nienależytemu wykonywaniu obowiązków zawodowych, zaprzeczają dowody zawarte w aktach sprawy. OUZU nie wymagał od UG spełnienia wszystkich celów określonych w sprawozdaniu z oceny za 2015 r. oraz przywrócenia w ciągu trzech miesięcy relacji opartych na zaufaniu ze swoimi współpracownikami.

Zgodnie z drugą częścią zarzutu, Sąd niesłusznie skoncentrował swoje badanie na kwestii nieusprawiedliwionych nieobecności i nie uwzględnił powtarzającego się charakteru kilku aspektów nienależytego wykonywania obowiązków zawodowych, stwierdzonych w decyzji z dnia 17 października 2016 r. i w piśmie z dnia 8 września 2016 r.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa (pkt 72–77 zaskarżonego wyroku)

Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji z uwagi na błąd dotyczący okoliczności faktycznych, nie wykazując jednak, że błąd ten był „oczywisty”. Tymczasem OUZU dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do rozwiązania stosunku pracy, a kontrola Sądu ogranicza się do sprawdzenia, czy nie wystąpił oczywisty błąd w ocenie lub nadużycie władzy. Sąd stwierdził w zaskarżonej decyzji błąd, który dotyczył tylko jednego z aspektów nienależytego wykonywania obowiązków zawodowych, na które OUZU zwrócił uwagę UG. Omawiany błąd nie był „oczywisty” i w związku z tym nie mógł doprowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Erfurt (Niemcy)
w dniu 24 czerwca 2020 r. – A.G.E. / B AG**

(Sprawa C-276/20)

(2020/C 348/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Erfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A.G.E.

Strona pozwana: B AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy prawo Unii, a w szczególności zasada skuteczności i europejskie prawa podstawowe, nakazuje, aby w przypadku naruszenia przez producenta pojazdu lub silnika europejskiego prawa dotyczącego rejestracji pojazdów i europejskich norm emisji spalin faktyczne używanie pojazdu nie było zaliczane na poczet szkody poniesionej przez kupującego? Czy taki zakaz odliczania ma zastosowanie w każdym razie w przypadku, gdy producent wyrządza klientowi szkodę niezgodnie z zasadami współżycia społecznego i umyślnie?
2. Czy sąd odsyłający jest niezawisłym i bezstronnym sądem w rozumieniu art. 267 TFUE w związku z art. 19 ust. 1 zdanie trzecie TUE i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 3 lipca 2020 r. – Commerzbank AG / E.O.**

(Sprawa C-296/20)

(2020/C 348/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Commerzbank AG

Strona pozwana: E.O.